

ČESKÁ REPUBLIKA

**Rozsudek
Jménem republiky**

Okresní soud v Lounech rozhodl v hlavním líčení konaném dne 14. srpna 2018 samosoudcem Mgr. Kamilem Vacíkem, takto:

Obžalovaná P [redacted] **Š** [redacted], narozená [redacted] v [redacted] bez zaměstnání, trvale bytem [redacted], okres Louny, adresa pro doručování [redacted] u [redacted]

je vinna, že

1) v období od 26. 6. 2017 do 22. 3. 2018 v Žatci ani jinde neplnila svou vyživovací povinnost ke své nezletilé dceři N [redacted] Š [redacted] nar. [redacted], ve výši 500 Kč měsíčně, ač věděla, že nezletilá dceři byla rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 17. 3. 2017, č. j. 16 Nc 750/2017 - 30 s právní mocí dne 16. 5. 2017 nařízena ústavní výchova, pro jejíž výkon byla umístěna do Dětského domova, Základní školy a Střední školy Žatec, a to od 26. 6. 2017, v jejích možnostech a schopnostech bylo hradit výživné ve výši 500 Kč měsíčně vždy do každého 15. dne v měsíci předem, jak jí bylo stanoveno rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 17. 3. 2017, č. j. 16 Nc 750/2017 – 30 s právní mocí dne 16. 5. 2017 k rukám Dětského domova, Základní školy a Střední školy Žatec, příspěvková organizace, IČ 62247859, se sídlem Pražská čp. 808, Žatec, a za výše uvedené období na výživném dluží k rukám Dětského domova Žatec částku ve výši 4.500 Kč,

2) v období od 9. 6. 2017 do 22. 3. 2018 v Žatci ani jinde neplnila svou vyživovací povinnost ke svému nezletilému synovi L [redacted] Š [redacted] nar. [redacted] ačkoli byla ze zákona povinna a bylo v jejích možnostech a schopnostech přispívat na výživu syna částkou 500 Kč měsíčně k rukám V [redacted] Š [redacted] nar. [redacted] a J [redacted] Š [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] kterým byly děti svěřeny soudem do výchovy, vždy do každého 15. dne v měsíci předem, jak jí bylo stanoveno rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 9. 9. 2016, č. j. 16 Nc 51/2016-23 s právní mocí dne 12. 10. 2016, a takto na výživném za předmětné období dluží celkovou částku ve výši 5.000 Kč,

tedy

ve dvou případech úmyslně neplnila svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Štěpánová.

čímž spáchala

dva přečiny zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje **do věznice s ostrahou.**

Odůvodnění:

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení zjistil soud skutkový stav, jak je uveden ve výroku rozsudku.
2. Obžalovaná využila svého práva a k věci nevypovídala.
3. Vina obžalované k prvnímu skutku je prokázána návrhem Dětského domova, Základní a střední školy Žatec (dále jen „dětský domov“), na zahájení trestního řízení. Ze zprávy dětského domova je prokázáno, že nezletilá N[redacted] byla do dětského domova umístěna 26. 6. 2017. Přesto, že odsouzené bylo rozsudkem opatrovnického soudu stanoveno výživné ve výši 500 Kč měsíčně do každého 15. dne v měsíci předem na účet dětského domova, obžalovaná výživné nehradila. O dceru se žádným způsobem nezajímala a za období od července do prosince 2017 tak na výživném dluží 3 tis. Kč. Z vyúčtování dětského domova je prokázáno, že obžalovaná výživné nehradila ani v následujícím období a za období do března 2018 tak na výživném dceru celkově dluží 4.500 Kč.
4. Ze spáchání druhého skutku je obžalovaná usvědčována výpovědí svědka V[redacted] Š[redacted]. Ten uvedl, že obžalovaná v žalovaném období výživné na svého syna Ladislava neplatila, na jeho výživu nepřispívala ani jiným způsobem. O stav syna nebo školu se nezajímala. V žalovaném období syn obžalované nouzí netrpěl. Dále svědek uvedl, že z dlužného výživného z trestní věci vedené u Okresního soudu v Lounech pod sp. zn. 15 T 93/2017, odsouzená dosud nic neuhradila. Dětem dluží peníze ještě za rok 2016, kdy jí byl neoprávněně vyplacen sirotčí důchod dětí. Neví, zda obžalovaná v současné době pracuje. Ví, že dcerám říkala, že nemůže pracovat, že by jí peníze vzal exekutor. Myslí si, že pokud pracuje, tak načerno, má spoustu exekucí.
5. Mateřství obžalované k N[redacted] Š[redacted] a L[redacted] Š[redacted] je prokazováno rodnými listy nezletilých. Z rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 17. 3. 2017, č. j. 16 Nc 750/2017 – 30, je prokázáno, že jím bylo obžalované stanoveno výživné na nezletilou N[redacted] ve výši 500 Kč ve prospěch dětského domova. Z rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 9. 9. 2016, č. j. 16 Nc 51/2016-23, soud zjistil, že jím bylo obžalované stanoveno na nezletilého

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Štěpánová.

L [redacted] výživné ve výši 500 Kč měsíčně do 15. dne v měsíci předem k rukám V [redacted]
Š [redacted] a J [redacted] Š [redacted]

6. Z opisu z rejstříku trestů soud zjistil, že obžalovaná byla dosud pouze jednou soudně trestána pro přečin zanedbání povinné výživy trestním příkazem Okresního soudu v Lounech ze dne 26. 7. 2017, č. j. 15 T 93/2017-94. Byl jí uložen trest odnětí svobody ve výměře 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 2 roků. Současně jí byla uložena povinnost, aby ve zkušební době podle svých sil nahradila dlužné výživné. Zkušební doba trvá od 22. 8. 2017 do 22. 8. 2019.
7. Dříve než soud rozhodl o vině obžalované, zabýval se tím, zda bylo v jejích možnostech a schopnostech hradit výživné na nezletilé děti a výši přiměřeného výživného v souladu s § 913 zákona č. 99/2012, občanského zákoníku. Ze zprávy Okresní správy sociálního zabezpečení Louny soud zjistil, že odsouzená ke dni 28. 2. 2018 neprocházela evidencí samostatně výdělečných osob, ani evidencí zaměstnavatelů a zaměstnanců. Není příjemcem nemocenských dávek. Z centrální evidence exekucí soud zjistil, že k 23. 3. 2018 proti ní byly vedeny exekuce pro celkovou částku okolo 180 tis. Kč. Ze zprávy úřadu práce soud zjistil, že obžalovaná byla naposledy evidována jako nezaměstnaná do 18. 9. 2016 bez nároku na podporu v nezaměstnanosti. Z evidence byla sankčně vyřazena pro nedostavení se ve stanoveném termínu. Z další zprávy úřadu práce soud zjistil, že odsouzená není v evidenci příjemců dávek státní sociální podpory ani občanů v hmotné nouzi. S ohledem na uvedené listinné důkazy dospěl soud k závěru, že pro případ, že obžalovaná byla bez legálního příjmu z vlastní viny. Obžalovaná byla z úřadu práce sankčně vyřazena, když s tímto řádně nespolupracovala ve smyslu jejího uplatnění na trhu práce. Obžalovaná není vedena jako osoba v hmotné nouzi, nepobírá sociální dávky ani nemocenské dávky. Své životní potřeby tak musí uspokojovat z jiných zdrojů, patrně z nelegálního příjmu. Jako důvod toho, že není legálně zaměstnána, se jeví proti ní vedené exekuce. V případě jejího legálního zaměstnání by však mělo výživné před exekucemi přednost. Obžalovaná se dle názoru soudu zaměstnání vyhýbá, objektivně není v hmotné nouzi a je tak v jejích schopnostech a možnostech zajistit si prostředky na výživu nezletilých. Stanovené výživné v částce 500 Kč měsíčně je velmi nízké ve vztahu k oprávněným potřebám nezletilých. Pokud by obžalovaná měla skutečný zájem na plnění svých vyživovacích povinností, pak prakticky z jednodenního či dvoudenního zaměstnání formou brigády by obě vyživovací povinnosti byla schopna splnit.
8. Pokud soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, dospěl k závěru, že se oba skutky staly a že je spáchala obžalovaná. Obžalovaná k věci nevypovídala, ze spáchání jednotlivých skutků je usvědčována zprávami dětského domova a výpovědí L [redacted] Š [redacted]. Ačkoliv jde o dvě rozdílné vyživovací povinnosti, tyto měly být plněny ve stejném období a vzájemně se tak tyto důkazy podporují. Tak jak je shora popsáno, dospěl soud k závěru, že bylo v možnostech a schopnostech obžalované výživné hradit. Pokud tak nečinila, jde o její úmyslné jednání a nezájem plnit tuto zákonnou povinnost. Obžalovaná tak svým jednáním naplnila u obou skutků všechny znaky skutkové podstaty přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, trestního zákoníku, když výživné nehradila po dobu delší než 4 měsíce. Činu se dopustila v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když chtěla způsobem uvedeným v trestním zákoníku ohrozit zájem jím chráněný, neboť obžalovaná věděla, že je matkou nezletilých a že k nim tedy má vyživovací povinnost. Obžalovaná také věděla, že výši výživného stanovil soud, a přesto vyživovací povinnost po dobu 7 měsíců neplnila. Jedná se o čin do té míry společensky škodlivý, že nepostačuje uplatnit odpovědnost obžalované za tento čin podle jiných právních norem než podle trestního zákoníku.

Při úvaze o výši a druhu trestu postupoval soud v souladu s § 39 trestního zákoníku. Soud přihlédl k osobním, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, ke způsobu spáchání činu, jeho následkům i k možnosti nápravy obžalované. Obžalované přitěžuje, že se trestného činu dopustila ve zkušební době podmíněného odsouzení pro stejnou trestnou činnost. Z důvodu opakování stejné trestné činnosti je tedy recidivistkou. Obžalované dále přitěžuje, že je jí trest ukládán jako úhrnný za dva trestné činy. Obžalované nepolehčuje žádná okolnost. S ohledem na osobu obžalované, která si z uloženého výchovného trestu nevzala žádné ponaučení, páchá stejnou trestnou činnost, ani nesplnila uloženou povinnost k náhradě dlužného výživného je zřejmé, že k nápravě obžalované by uložení jiného trestu, než represivního trestu odnětí svobody zjevně nevedlo (§ 55 odst. 2 trestního zákoníku), a proto jej soud uložil. S ohledem na to, že je obžalované ukládán první represivní trest, pak soud i přes absenci polehčujících okolností uložil trest při trestní sazbě do 1 roku jen ve třetině trestní sazby, ve výměře 4 měsíců. Pro výkon trestu zařadil soud obžalovanou do věznice s ostrahou ve smyslu § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, tedy do základního typu věznice. Takový trest by měl být dostatečný k tomu, aby si obžalovaná uvědomila své pochybení a to, že je povinna plnit svou vyživovací povinnost ke svým nezletilým dětem v souladu se zákonem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech, a to ve lhůtě osmi dnů ode dne jeho doručení. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Štěpánová.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.
Odvolání nemohou podat ti, kdož se ho výslovně vzdali.

Louny 14. srpna 2018

Mgr. Kamil Vacík v. r.
samosoudce

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 9. 2018. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 10. 10. 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Štěpánová.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl v hlavním líčení konaném dne 13. července 2020 samosoudcem
Mgr. Ing. Janem Jouzou

takto

Obžalovaný J. V., narozený v i, trvale bytem
okres t.č. ve výkonu trestu ve Věznici Všehrdy,

je vinen, že

v době od listopadu 2018 do 26. října 2019, kdy byl vzat do vazby v jiné trestní věci, v Žatci, okres
Louny, ani jinde úmyslně neplnil svou vyživovací povinnost ke svým nezletilým dcerám M.,
nar. a N., nar. H., ačkoliv věděl, že je k tomu ze zákona
povinen a bylo v jeho možnostech a schopnostech přispívat na každou z dcer částkou 1 000 Kč
měsíčně, jak mu ostatně bylo stanoveno rozsudkem Okresního soudu v Lounech č.j. 0 P 169/2005
– 190 ze dne 14. 5. 2019, který nabyl právní moci dne 18. 6. 2019, a to vždy do každého 15. dne
v měsíci předem k rukám matky H. H., nar. 22. 1. 1983, čímž za výše uvedené období
dluží k rukám matky částku ve výši 24 000 Kč,

tedy

úmyslně neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

čímž spáchal

přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 6 (šesti) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Víchová.

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení zjistil soud skutkový stav tak, jak je uveden ve výroku o vině rozsudku.
2. Obžalovaný J. V. byl k hlavnímu líčení eskortován z věznice Všehrdy, kde vykonává trest odnětí svobody v jiné trestní věci. Ve věci se konala 2 hlavní líčení, když v závěru prvního dne obhajoba navrhla doplnění dokazování, kterému soud vyhověl, a hlavní líčení za účelem provedení důkazu odročil. Obžalovaný se k neplnění výživové povinnosti na své dcery M. a N. doznal. Uvedl, že neměl finanční prostředky na to, aby výživné hradil. V minulosti, když byl zaměstnaný, výživné hradil. V žalované době měl jen příležitostné brigády, na stálo nikde nepracoval, protože práce bylo málo a s jeho trestní minulostí bylo těžké nějakou práci sehnat. Od ledna do března 2019 byl evidovaný i na úřadu práce, později byl však sankčně vyřazen. Své dcery v žalované době nevidal, nepečoval o ně, ani dárky jim neposílal. V té době žil na ulici, měl exekuce, když si náhodně vydělal nějakou stokorunu, koupil si balený tabák či příležitostně alkohol. V současné době je ve věznici pracovně zařazen, ale výživné se mu z výdělků nestrhává.
3. Svědkyně H. H. při hlavním líčení vypověděla, že v žalovaném období obžalovaný výživné na dcery neplatil, pouze jednou je vzal do restaurace, kde zaplatil útratu a každé dceři dal asi 200 Kč, aby si něco koupily. K podání trestního oznámení byla donucena „sociálkou“, když jí hrozilo, že jí nadále nebudou vypláceny dávky, které pobírala. Když se jí narodila první dcera, obžalovaný byl odsouzen k nepodmíněnému trestu a ona tak zůstala sama. Před žalovaným obdobím jí obžalovaný výživné hradil. Ke svým příjmovým poměrům uvedla, že její mzda činí kolem 14.000,- Kč, nikdo jí finančně nevypomáhá, umí si poradit sama.
4. Z rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 14. 5. 2019 č.j. 0 P 169/2005 – 190, který nabyl právní moci dne 18. 6. 2019 soud zjistil, že obžalovaný je povinen počínaje dnem 1. 11. 2018 hradit výživné na každou dceru ve výši 1.000,- Kč měsíčně vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky a dlužné výživné za období od 1. 11. 2018 do 30. 4. 2019 ve výši 6.000,- Kč na každou dceru je povinen uhradit ve splátkách 500,- Kč měsíčně spolu s běžným výživným počínaje měsícem po právní moci rozsudku.
5. Z rodných listů M. H. a N. H., narozené a narozené soud zjistil, že jejich matkou je H. H. a otcem obžalovaný J. V.
6. Z přehledu o placení výživného soud zjistil, že v žalovaném období nezaplatil obžalovaný na žádnou z dcer ničeho.
7. Ze zprávy Vězeňské služby ČR soud zjistil, že po dobu výkonu vazby byl obžalovaný hodnocen jako ukázněný vězeň, který respektuje vnitřní řád věznice a s pracovníky Vězeňské služby ČR spolupracuje. Zapojuje se do volnočasových aktivit, pracovně zařazen nebyl.
8. Ze zprávy zaměstnavatele Janaba servis s.r.o. soud zjistil, že obžalovaný byl pracovně zařazen od 25. 2. 2019 do 21. 3. 2019, kdy získal nárok na mzdu ve výši 956,- Kč měsíčně a 6.364,- Kč měsíčně. Výživné na své dcery neuvedl a jeho pracovní morálka byla nedostačující.
9. Ze zprávy Okresní správy sociálního zabezpečení soud zjistil, že obžalovaný byl zaměstnán od 25. 2. 2019 do 21. 3. 2019 u zaměstnavatele Janaba servis s.r.o. V minulosti byl zaměstnán i u jiného zaměstnavatele, to se však netýká žalovaného období, stejně jako přehled vyplacených dávek nemocenského pojištění, který se týká pouze července a srpna 2018.
10. Ze zprávy Úřadu práce ČR soud zjistil, že obžalovaný byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání od 2. 1. 2019 do 17. 3. 2019 a dále opakovaně v době předcházející žalovanému období neplacení výživného. Z této evidence byl obžalovaný sankčně vyřazen, protože se nedostavil na úřad práce ve stanoveném termínu. Posledním evidovaným zaměstnavatelem byla společnost HP Pelzer s.r.o. s rozhodným výdělkem 12.984 Kč. Obžalovaný dále pobíral dávky mimořádné okamžité pomoci v lednu a únoru 2019 vždy ve výši 2.200,- Kč a v listopadu 2018 ve výši 250,- Kč. Dále soud zjistil, že obžalovanému nebyly vypláceny dávky státní sociální podpory. Z doplnění zprávy Úřadu práce

ČR, které si soud vyžádal k návrhu obžalovaného, soud zjistil, že ve spise obžalovaného nejsou založeny žádné listiny, které by osvědčovaly zájem obžalovaného být pracovně zařazen s tím, že jej zaměstnavatelé odmítali. Obžalovanému byly předány kontakty na vhodné zaměstnavatele Danielson s.r.o. v únoru 2019 a PERSOMAX s.r.o. v lednu 2019, avšak nejednalo se o doporučenky, proto není k dispozici žádné vyjádření zaměstnavatele.

11. Z potvrzení o výši pracovní odměny Věznice Všehrdy soud zjistil, že obžalovaný je od 21. 4. 2020 pracovně zařazen pro společnost KAWE Manufacture SE jako pomocná pracovní síla s nárokem na odměnu ve výši 7.300,- Kč měsíčně.
12. Z centrální evidence exekucí, zprávy Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního a registru vozidel soud zjistil, že obžalovaný má od roku 2016 do roku 2018 nařízené 3 exekuce, nemá evidována žádná vlastnická ani jiná práva k nemovitostem a nemá registrováno žádné silniční vozidlo.
13. Ze zprávy města Žatec soud zjistil, že obžalovaný byl opakovaně trestán pro přestupek v letech 2004 až 2005 a to pokutou v částce 500,- Kč až 2.000,- Kč.
14. Z opisu rejstříku trestů soud zjistil, že obžalovaný J. V. [redacted] byl v minulosti 13x soudně trestán zejména pro majetkovou a drogovou trestnou činnost, kdy tři rozhodnutí soudu byla souhrnná k rozhodnutím předchozím. Byly mu uloženy i alternativní tresty, především ale opakovaně vykonával tresty odnětí svobody. Dvakrát mu byla dána příležitost k nápravě ve formě podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, naposledy byl podmíněně propuštěn dne 4. 11. 2016 Okresním soudem v Mostě, kdy mu byla stanovena zkušební doba 5 let, která v době spáchání výše uvedeného činu trvala a to do 4. 11. 2021. Poslední odsouzení obžalovaného zdejší soudem ze dne 2. 3. 2020 sp.zn. 15 T 3/2020 není dosud v rejstříku trestů zaznamenáno.
15. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 2. 3. 2020 č.j. 15 T 3/2020-368 soud zjistil, že obžalovaný byl uznán vinným dílem dokonáným a dílem ve formě pokusu nedokonaným přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), písm. b), odst. 2 trestního zákoníku a přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku. Za tato a další sbíhající se jednání byl obžalovaný odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 22 měsíců za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 12. 2019, č.j. 15 T 150/2018–301.
16. Dříve než soud rozhodl o vině obžalovaného, zabýval se tím, zda bylo v jeho možnostech a schopnostech hradit výživné na nezletilé dcery a výši přiměřeného výživného v souladu s § 913 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Ze zpráv zaměstnavatele Janaba servis s.r.o. a zpráv Úřadu práce ČR má soud za prokázané, že obžalovaný si špatnou finanční situaci v žalované době přivodil sám, když stále zaměstnání neměl ani v situaci, kdy bylo obecně známou skutečností, že nabídka pracovních míst v ČR byla v té době vysoká a nezaměstnanost naopak velmi nízká. Obžalovaný pracoval jen krátce a to jednoznačně z vlastního rozhodnutí. Stejně tak v evidenci uchazečů o zaměstnání na Úřadu práce ČR byl pouze dva a půl měsíce z celkové žalované doby téměř jednoho roku. Nadto byl z této evidence vyřazen a to sankčně pro neplnění svých povinností. Žádné zprávy potenciálních zaměstnavatelů osvědčující, že obžalovaného odmítají zaměstnat, jak obžalovaný u hlavního líčení tvrdil, Úřad práce ČR neeviduje. Nadto obžalovaný v minulosti zaměstnán byl a výživné i přes svou trestní minulost hradil, i z toho soud usuzuje, že následná rezignace na pracovní zařazení a hrazení výživného byla výsledkem rozhodnutí obžalovaného, nikoliv absencí jeho možností či schopností. Obžalovaný dále v žalované době kouřil a příležitostně pil alkohol, finanční prostředky takto vynaložené sice nedosahují výše výživného, avšak mohl alespoň tyto finanční prostředky na výživné svých dcer hradit a prokázat tak svou odpovědnost za výživu svých dcer. S výjimkou jediné zaplacené večeře a kapesného však po celou žalovanou dobu výživné nehradil. Pokud jde o skutečnost, že obžalovanému byly vypláceny dávky mimořádné okamžité pomoci, jak na to poukazovala obhajoba, toto vzal soud v úvahu a neměl pochyb, že se obžalovaný nacházel v tíživé finanční situaci, avšak tuto si zavinil jen svým vlastním přístupem k životu. Soud tak má za prokázané, že bylo v možnostech a schopnostech obžalovaného

dosahovat příjmu, který by mu umožňoval hradit běžné výživné ve výši stanovené opatrovnickým soudem.

17. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti a dospěl k závěru, že se skutek stal, a že jej spáchal obžalovaný. Obžalovaný se ke skutku uvedenému ve výroku o vině rozsudku doznal, jeho doznání je v souladu s výpovědí svědkyně H. Tyto výpovědi dále korespondují i s dalšími listinami provedenými jako důkaz při hlavním líčení. Obžalovaný tedy v žalovaném období vyživovací povinnost na své dcery neplnil, ačkoliv bylo v jeho možnostech a schopnostech výživné ve výši 1.000,- Kč na každou dceru hradit, jak vyplývá se shora učiněného závěru soudu k jeho schopnostem a možnostem. Svým jednáním tak obžalovaný naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku. Čin spáchal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když obžalovaný věděl, že je otcem nezletilých dcer a byl tak povinen plnit vůči nim vyživovací povinnost, a tuto svou povinnost přesto neplnil. Obžalovaný tak chtěl porušit zájem chráněný trestním zákoníkem, kterým je zajištění výživy nezletilého dítěte.
18. Při úvaze o výši a druhu trestu postupoval soud v souladu s § 39 trestního zákoníku. Soud přihlédl k osobním, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, ke způsobu spáchání činu, jeho následkům i k možnosti nápravy obžalovaného. Soud vzal v úvahu rodinnou situaci obžalovaného v době, kdy nehradil výživné, tedy to, že mu zemřel otec a bratr. Vzal v úvahu i to, že od spáchání skutku uběhla již delší doba. Obžalovanému polehčuje doznání, jakkoliv ho není možné přeceňovat, neboť byl usvědčen i dalšími důkazy. Dále mu polehčuje, že zpětně nad svým jednáním projevil lítost, kterou soud vnímal jako spontánní. Obžalovaný je osobou se silným sklonem k porušování společenských norem chování, kdy k jeho nápravě nevedla ani v minulosti proběhlá trestní řízení, ani skutečnost, že již byl opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody. Obžalovanému proto naopak přitěžuje, že byl v minulosti 14x soudně trestán, je tedy recidivistou. Dále mu přitěžuje, že se jednání dopustil v době trvání zkušební doby, kdy měl naopak svým způsobem života prokázat, že se napravil a je schopen žít řádným životem a také to, že se jednání dopustil vůči nezletilým dětem, které jsou výživou odkázané jen na své rodiče. K nápravě obžalovaného v minulosti nevedly uložené tresty ani šance, která mu byla dána opakovaným podmíněným propuštěním z výkonu trestu odnětí svobody. Lze tak konstatovat, že náprava obžalovaného je ztížena, pokud je vůbec možná. S ohledem na osobu obžalovaného je tak zřejmé, že k jeho nápravě by uložení jiného trestu, než represivního trestu odnětí svobody zjevně nevedlo (§ 55 odst. 2 trestního zákoníku), a proto mu jej soud uložil. Co se týče výměry trestu, při trestní sazbě až na 1 rok, uložil soud obžalovanému trest odnětí svobody v polovině trestní sazby ve výměře 6 měsíců, když polehčující a přitěžující okolnosti hodnotil jako vyvážené. Pro výkon trestu zařadil obžalovaného do věznice s ostrahou, neboť jsou pro zařazení do základního typu věznice splněny zákonné podmínky. Výše uvedený trest by měl být dostatečný k dosažení účelu trestu, tedy k nápravě obžalovaného.
19. O náhradě škody ve smyslu dlužného výživného soud nerozhodoval, neboť poškozená H. se s k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody nepřipojila.

Poučení

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Lounech.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody (§ 246 odst. 1 trestního řádu).

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Víchová.

rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 odst. 2 tr. řádu). Odvolání musí být ve stanovené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo (§ 249 odst. 1 trestního řádu).

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného (§ 249 odst. 2 trestního řádu).

Louny 13. července 2020

Mgr. Ing. Jan Jouza v. r.
samosoudce

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 7. 2020. Připojení doložky provedla
Andrea Patkoló, dne 10. 10. 2022.